

18 năm chờ đợi tình yêu

“VẬY con cưới vợ bố mẹ nhé! Nhưng hãy cho con lấy người con gái mà 18 năm về trước con đã xin bố mẹ cho cưới.”

- “Mày chẳng học ở đâu xa, học ngay anh mày đấy!”

- Tiếng mẹ lại day nghiêng tôi mỗi khi tôi làm việc gì sai trái. Nhưng kể từ ngày anh tôi lấy vợ thì câu nói của mẹ đã trở thành “Diễn xưa”.

Thình thoảng tôi cố ý nhắc tới ông anh quý hóa của mình thì nhận ngay được cái lườm cho qua chuyện, kèm thêm mấy cái bạt tai chữa cháy của mẹ.

Ông anh quý hóa là con của bác tôi. Nhìn bề ngoài nhiều cô phải thần tượng để lại ánh mắt sắc lẹm liếc theo: Cao to, đẹp trai, khỏe mạnh, thành đạt, giàu có lại nhà con một ở chốn kinh kì...

Nhưng bước sang cái tuổi “trạc ngoại tứ tuần”, bạn bè anh đã làm cha của mấy đứa con thì anh vẫn sớm khuya một mình. Không phải anh nhất gái hay vô cảm mà ngược lại, anh là một gã si tình.

Năm 20 tuổi, khi đang học Đại học thì anh tôi đã đòi cưới vợ vì yêu say đắm cô bạn cùng trường. Bố anh trợn mắt, há hốc mồm tưởng đứa con độc đĩnh nói đùa. Nhưng trước sự quyết liệt của con, bác phải chặn ngay lại bằng sự quyết đoán của người cha:

- Không lôi thôi gì cả, đang đi học, làm trai phải lấy vợ cho đoàn hoàng, mới tí tuổi ranh, về nhà mà cãi nhau à?

- Thế ngày xưa bố chẳng lấy vợ sớm là gì?

- Ngày xưa khác bây giờ khác.

- Khác gì ạ, ngày xưa cũng là lấy vợ, giờ cũng là lấy vợ.

- Không lôi thôi nữa, mày cứ lấy vợ đi, từ mặt chúng tao ra.

- Thế thôi, bố cứ làm mọi việc nghiêm trọng, phải từ mặt bố mẹ thì thôi, con

chẳng lấy vợ nữa.

Rồi ý định lấy vợ cũng trôi dần như cái tuổi 20 của anh vậy. Anh chỉ để tâm vào việc học tập. Ra trường với tấm bằng loại giỏi, anh dễ dàng xin được công việc đúng chuyên môn lại gần nhà.

Con đường công danh thẳng tiến, đến 38 tuổi, anh đã làm giám đốc của một chi nhánh...nhưng anh tôi vẫn chưa lấy vợ, thậm chí anh chưa từng đưa bạn gái nào về nhà chơi.

Bố mẹ anh lúc này bắt đầu lo lắng ra sức giục con chóng ổn định gia đình. Vẫn là câu trả lời như cái máy lặp đi lặp lại “chưa đoàng hoàng, con chưa lấy vợ”. Ông bà sốt ruột vì đến tuổi này rồi mà con mình chưa nghĩ gì đến chuyện lấy vợ, lại hay đi công tác nên không có thời gian yêu đương.

Những hôm ở nhà thì sáng ăn cơm của mẹ, trưa ăn cơm mẹ nấu, tối lại cơm mẹ làm. Hôm nào về nhà sớm, anh có đi chơi nhưng lại đi chơi cờ với mấy ông già khu phố. Mẹ tôi cũng sốt ruột thay cho các bác nên giới thiệu cho anh một chị ở cạnh nhà tôi.

Thế là mẹ tôi cùng các bác lên kế hoạch tác chiến, để anh ấy tiếp cận mục tiêu. Nhưng một tháng trời không có kết quả, mặc dù anh cũng đi chơi cho đẹp lòng mọi người. Hóa ra anh đến nhà anh bạn hàn huyên một lúc rồi về.

Không dừng lại, hai bác tôi vẫn nhờ người quen tìm giới thiệu toàn cô gái trẻ trung, xinh đẹp giỏi giang nhưng không có gì lay chuyển được cậu con trai theo chủ nghĩa độc thân. Chuyện lấy vợ xem ra bế tắc thì anh đột nhiên anh đặt vấn đề với hai bác tôi:

- Giờ đã lấy vợ đã đoàng hoàng chưa bố?

- Ôi trời, đoàng hoàng quá đi chứ! - Bác trai tôi chưa nghe hết lời vội đáp.

- Vậy con cưới vợ bố mẹ nhé! Nhưng hãy cho con lấy người con gái mà 18 năm về trước con đã xin bố mẹ cho cưới.

Bác gái tôi kịch liệt phản đối với lí do, biết bao cô gái trẻ trung muốn được bước vào nhà bác làm dâu thì không cưới, giờ anh lại đi lao đầu vào người

đàn bà gần 40 tuổi. Bà tuyệt thực hai ngày để phản đối anh cưới vợ.

Anh tôi đến bên giường mẹ cầm tay khẽ nói, “Mẹ thử xem có ai có can đảm để chờ đợi con 18 năm trời không? Nếu có con xin lấy người đấy!”. Bác tôi phần vì con trai cũng đến lúc lấy vợ, phần nghe cũng có lí nên nguôi ngoai cho tổ chức đám cưới.

Đám cưới diễn ra linh đình vui vẻ. Cô dâu đứng tuổi nhưng rạng ngời hạnh phúc. Trong đám cưới, người ta thấy hai 2 đứa trẻ, một trai, một gái đi theo sau cô dâu về nhà chú rể. Anh đưa cô dâu chào cha mẹ và giới thiệu đây chính là 2 đứa cháu đáng yêu của ông bà.

Hai bác tôi không tin nổi, bây giờ họ mới hiểu vì sao con họ quyết không lấy vợ. Lúc ấy, anh đã thú thật với mọi người rằng

“Chúng con đã đăng kí kết hôn từ 18 năm về trước. Con đi công tác là lúc con về với gia đình nhỏ của mình ở ngoại thành”...

Hai bác ôm hai đứa cháu nhỏ vào lòng hạnh phúc viên mãn vô cùng...

Lúc này, họ mới thật sự hạnh phúc với ngày vui của anh.

Đám cưới trở lên lung linh với sắc màu huyền thoại, người lớn ngỡ ngàng, thanh niên ngưỡng mộ. Sự chung thủy sẽ biến những cái không thể thành có thể. 18 năm chờ đợi rồi hạnh phúc cũng kết trái đơm hoa.